

Kültürpark'ta koşarak *beni bu dünyadan alınn, yanlış yere attınızz* diye bağırsam, acaba bir ambulans gelip de beni alır mı?

Bir kaçma isteği. Ortamdan sıkıldım ama kaçsam da farketmeyeceğini biliyorum. Asıl sıkıntı kendinden. Ateşini içinde taşıyana cennet yok.

Hayatın bir devrinde bütün kaygılar sona erip, bir rahatlamaya erişiyor mu insan? Kaygıdan kurtulmak için sevgiden kurtulman lazım, çünkü asıl kaybetmekten korktuğun sevdiklerin. Onlara bağlanmayı reddedip, kalbini buzhaneye alarak, belki bir ihtimal daha rahat yaşarsın. *Yeryüzünde her şey geçici, sevdiklerin de, nefret ettiklerin de* diyerek. Gerçek bir tedavi değil bu, lakin, ilacı hasta olduktan sonra değil, olmadan önce içip ilaca alışarak *korunmaya* yarıyor.

Bugün iki kız çocuğu fotoğrafı gördüm, Twitter'da. Kayıp. Önceden *teorik* baktığın bu fotoğraflara artık *kendi kızının başına böyle bir şey gelse ne hissedersin?* diye bakıyorsun. Mesela bu endişe hayatın herhangi bir yerinde kesiliyor mu? Kızımın benim için önemi (inşallah önce ben) ölünceye kadar devam edeceğine göre, pek sanmıyorum. O halde neyin aydınlanmasından bahsediyorsun?

Squash oynamanın duvarı güçlendirmeye ne faydası varsa, insanın çektiği çilenin karakterini güçlendirmeye de o faydası olabilir. Ben bu konuda artık eskisi kadar *acılar insanı yetiştirir* kafasında değilim. Yetişmeyeceği varsa insan ne kadar acı çekerse çeksin bir faydası olmuyor.

Bir yerde duygular ve arzular artık uyuyor. Ulaşamayınca bir daha istemeye korkuyor insan ama kendimizi aldatmaya da gerek yok, bu bir *olgunlaşma* değil, arzuların acı korkusunun gölgesinde kalması. Bir daha aynı yola sapmıyorsun ve bunu da *olgunlaşma* diye rasyonelize ediyorsun ama bunun ne olduğunu bilmiyoruz.

Ölçü *insanın içi* olduğunda, gittiği yere dair anlattığı hikayeye nasıl inanabilirsin? Ben insanların rüyalarına inanmam ama inkar da etmem mesela. Bunun bir ölçüsü yok, *şöyle bir rüya gördüm* diyorsa görmüştür, aynı şekilde *şu şu sebeple olgunlaştım* diyene ne edecek bir lafımız yok. Ne diyebilirsin? *Sen olgunlaştığını sanıyorsun ama o iş öyle değil mi?*

Hepimiz bir takım hayallere inanmaya meyyaliz. Hayatı çekilebilir kılmak için kendimize ve başkalarına uydurduğumuz bir yalan denizinde yüzüyoruz. Gerçekle bir alakamız yok, bizi *gerçek* kılan, diyelim bedenimizin çalışmasını sağlayan ve bizi bu absürt hikayelere boğan zihnimize kan veren beden, bizim bütün bu hikayelerimizden daha gerçek. Ancak insan kendi gözünü göremediği gibi, kendi bedenini de, çalışıp dururken anlayamıyor. Hikayelerimiz daha gerçek duruyor onun için, beden gerçek olmadığına ve *ruhun* asıl gerçek olduğuna inanmanın sebebi de bu.